

Kapitel 16. Om straf for urigtig selvangivelse m. m. og om hæftelsen for den for lidt erlagte skat.

Til § 201.

Bortset fra bestemmelserne i stk. 1, 2. punktum, og stk. 3, der er nye, er de i paragraffen indeholdte regler overført uændret fra § 13 i kontrolloven af 12. juli 1946, idet man dog har udeladt den meget omdebatterede bestemmelse om offentliggørelse i Statstidende af skattebesvigelser af mere alvorlig karakter. Dette skyldes udelukkende, at man vil foretrække i sådanne tilfælde at søge efterbetalings-sagen afgjort ved en af anklagemyndigheden mod den pågældende ved de ordinære domstole rejst sag.

De nye bestemmelser i stk. 1, 2. punktum, og stk. 3 angår strafansvaret for den med manden sambeskattede hustru med hensyn til oplysninger, som hun til brug ved mandens skatteansættelse afgiver om sine indkomst- og formueforhold.

I de tilfælde, hvor hustruen afgiver urigtige, ufuldstændige eller vildledende oplysninger herom direkte overfor de skattelignende myndigheder, er det fundet naturligt at pålægge hende samme strafansvar som selvstændigt skattepligtige personer, stk. 1, 2. punktum, jfr. stk. 2. Reglens anvendelse er ikke betinget af, at hun har indgivet selvstændig selvangivelse, men det afgørende er alene, at de pågældende oplysninger afgives direkte overfor skattevæsenet, hvilket jo også kan tænkes i andre tilfælde.

Også hvor hustruens oplysninger er afgivet overfor manden til brug ved hans selvangivelse eller hans forhandlinger med skattemyndighederne, bør der være mulighed for at drage hustruen til ansvar. Præventive hensyn kræver dette, ikke mindst hvor manden er i god tro, eller hvor det i hvert fald er umuligt at godtgøre det modsatte. Som berørt under omtalen af § 161 er det noget usikkert, i hvilket omfang de gældende regler, jfr. kontrollovens § 14, stk. 2, om forsætlig medvirken til et forhold af den i lovens § 13, stk. 1, nævnte art, afgiver mulighed herfor; spørgsmålet er ikke prøvet i praksis. Man har fundet det rettest at optage en udtrykkelig bestemmelse om forholdet, jfr. stk. 3. Bestemmelsen svarer i henseende til de subjektive strafbarhedsbetingelser (forsæt) og strafferammen til § 202, stk. 2, der er enslydende med den foran omtalte bestemmelse i kontrollovens § 14, stk. 2. At der i disse tilfælde gælder en lempeligere bestemmelse end hvor hustruen har optrådt direkte overfor skattemyndighederne, vil formentlig føles naturligt. Af bestemmelsens placering følger, at bødestraf også i de i stk. 3 nævnte tilfælde vil kunne ikendes af finansministeren.

Til §§ 202—204.

Reglerne stemmer ganske med bestemmelserne i kontrollovens §§ 14—17.

Til § 205.

Reglerne svarer til statsskattelovens § 42, stk. 1—4.

Til § 206.

Bestemmelserne afløser de gældende bestemmelser i statsskattelovens § 43, stk. 1, jfr. kontrollovens § 5.

Ved reglen i stk. 1, 2. punktum, gøres bestemmelsen om efterbetaling med dobbelt beløb anvendelig også i de tilfælde, hvor efterkravet skyldes, at den afdøde hustru har indgivet urigtig selvangivelse eller har undladt at foretage selvangivelse, efter at der — af hende eller manden, jfr. § 161, stk. 2, — er fremsat begæring herom (som ikke er bortfaldet efter reglen i § 161, stk. 4). Til stk. 1 bemærkes iøvrigt, at den nugældende bestemmelses formulering: „Befindes det ved behandlingen af et dødsbo. . .“ taget på ordene kunne lede til den opfattelse, at konstateringen af et efterkrav efter bobehandlingens afslutning ikke skulle medføre efterbetaling med dobbelt beløb; man har derfor for at undgå enhver tvivl valgt en anden formulering. Efterkrav, der først oplyses efter afslutningen af behandlingen af et dødsbo, må rettes mod arvingerne, jfr. stk. 3. I tilfælde, hvor et sådant efterkrav under de konkret foreliggende omstændigheder skønnes at ville medføre for hårde konsekvenser, vil der i medfør af bestemmelsen i § 208 være mulighed for at lempe eller eftergive efterkravet.

Ifølge stk. 2 skal efterbetaling med dobbelt beløb endvidere ske i tilfælde, hvor den, mod hvem efterkravet rettes, afgår ved døden, medens efterbetalingssagen verserer. En udtrykkelig regel herom findes ikke i den gældende bestemmelse, men denne er ved en i 1951 afsagt Vestre landsretsdom fortolket i overensstemmelse hermed. Ved den pågældendes død afskæres man fra at gøre et subjektivt strafansvar gældende, og de subjektive skyldforhold vil som følge af den pågældendes død under sagens behandling ofte være uafklarede. Den foreslåede bestemmelse er dog udformet således, at der ikke skal kræves efterbetaling med dobbelt beløb, såfremt det ved de foreliggende oplysninger må anses for godtgjort, at afdøde ikke har gjort sig skyldig i svingagtigt forhold eller grov uagtsomhed. Må dette anses godtgjort, skal skatten kun erlægges med enkelt beløb. Hvis der ikke har foreligget gyldig selvangi-